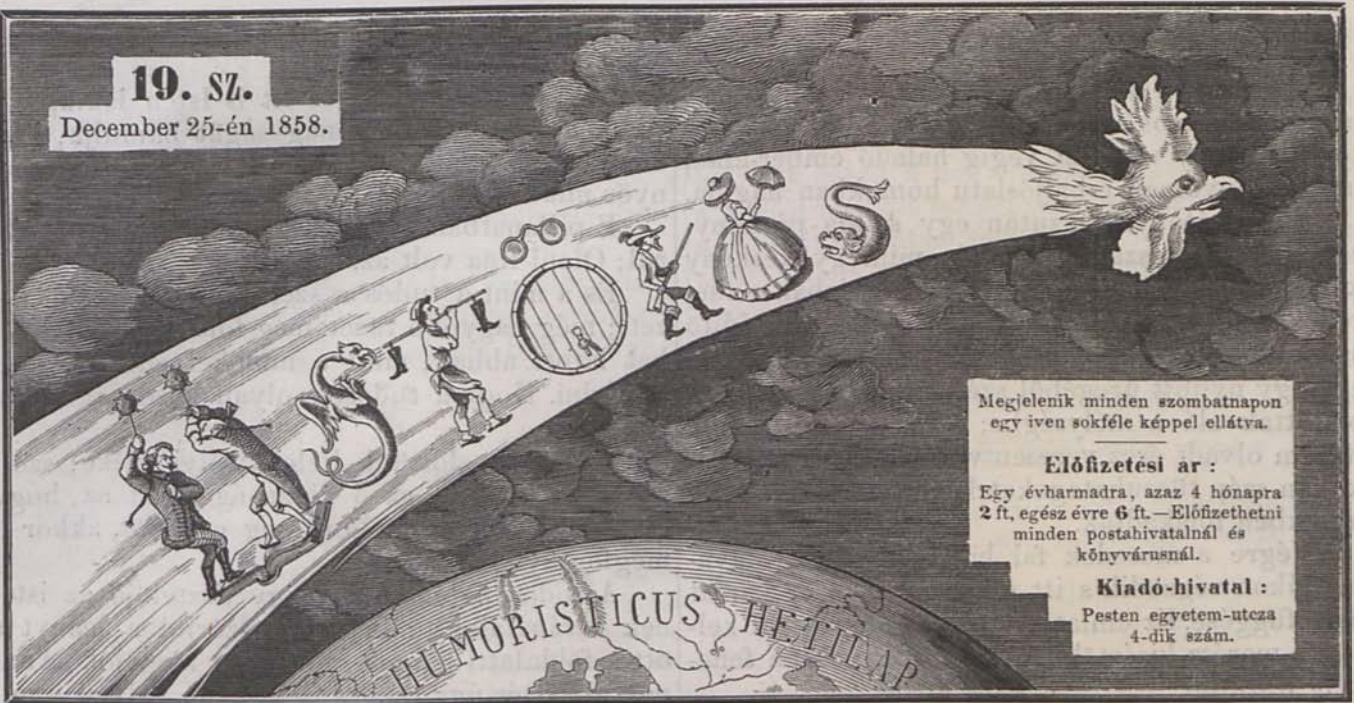

19. SZ.

December 25-én 1858.

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár:

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft. egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárnál.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ŰSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

EXOTICUS TÖRTÉNETEK.

Szerzette Jókai Mór.

Négy óra egy volcán fenekén.

(Vége.)

A tabu megáldá a tudóst és Olani Róát, felhívá az istenasszonyt, a ki ott alatt lakik, hogy legyen irántuk kegyelmes s azzal az egész rettegő népség láttára leszállt a merész pár a tűzhányó üregébe.

Eleinte lágy hamuban kellett gázolniok, mely ropogott lábaik alatt, mint a frissen hullott hó, mikor a hamu alatt egy-egy ingatag sziklára lépett valamelyik, az hirtelen gördülve futott ki lába alól s csattogva hullott alá a mélységbe. Olani Róa elől ment.

Az indus amazon vissza-visszatekintett utitársára nagy fekete szemével, mintha biztatni akarná őt, hogy ne féljen. Nem volt rá szükség: a tudósnak hideg vére van, a tudós nem kiált fel rémületében, midőn egy-egy lávahasadék hirtelen forró gőzt lövell felé, hanem előveszi a thermometerot s jegyezi róla, mennyi fokú volt a forró pára Celsius szerint? A tudós nem szédül, midőn

a tátongó mélységbe letekint, hanem vizsgálja barometrumát; hány fokkal esik alább a kényeső? mennyivel nehezül a lég?

Majd egy lejtős lávasikhoz értek, hol a megfagyott olvadék oly sima mint a jég; két három hüvelyknyi széles lehet a megszilárdult kéreg, melyen csúszva kell végig haladniok. E vékony sima felszín alatt még hallani az alatt forró ércz üreges zugását, s midőn a leány hosszú pálczája végét néhol leüti a hajlós rétegetbe, a mint visszarántja, a támadott nyíláson süvöltő gáz lövell elő s izzó zsarátnok néz fel onnan tüzes szemével. Az ingatag láva bürü ropog lépteik alatt, mint az uj fagyású jéglap... Alattuk, alig pár hüvelyknyire egy elátkozott mélység, melynek fenekét örök tüzek tartják forrongásban, körülöt-tük lélekzetfojtó sötét füst. Olani Róa aggódva nézett vissza a tudósra, annak pedig akkor sem volt halaványabb az arca, mint előbb.

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Most egy széles kénkö-zátonyra jutottak, melynek világos sárga színe felett olyan csudálatos tünemény volt két végig haladó ember-alak, mely lábnyomait e baljóslatu homokban hagyja.

E kénzátonyról azután egy szikla-párkányzatra kellett leszállniok, mely mintegy keskeny karzat járt körül lépcsőzetes hanyatlásban a meredekké váló sziklatorkolat oldalain: a szédítő sziklafal repedéseiből fehérlő gőz tódult elő, s egy-egy nyitott üregéből szép csörgeteg patakok omlottak alá a mélységbe; de nem vizpatakok, hanem olvadt ércz veresen világító patakjai; pokolian szép tüzzuhatagokat képezve a sziklákön, a mikben fölakadtak.

Vége a meredek fal halomra omlott lávasziklákön végződik s itt elvész a vezérlő karzat összefüggése. Ez omlatag romokon keresztül kellett a merész kísértőknek tovább a volkán fenekéig leszállni.

Olani Róa merészebb és ügyesebb csuszó volt, mint a tudós; szikláról sziklára elébb leért s gyakran nyújtá neki kezét, míg az mathematice számítgatá magában, ha nem billen-e fel az a szikla az ő túlsúlyától, melyre áltál lépni készül?

Olani Róa itt megfogta a tudós kezét s inte neki, hogy csak kövesse őt bátran, Pele nem hagszik, Pele ismeri a jó embereket. Egy nem rég megszilárdult láva-tengeren kellett most végig futniok; azért futni, mert a kemény láva még oly forró volt, hogy emberi test egy futó pillanatnál tovább nem állhatta ki a vele érintkezést.

Itt egy széles örvény állta el utjokat, halálos gözt okádva torkolatából; ennek a szélein körül-sietve, visszafajtott lélekzettel, végre elérték a volcán fenekén egyikét azon égő kúpoknak, a mik rettentő működésük teljes pompájában voltak még.

A harmincz ölnyi czukor-süvegalaku kúp egészen látatömegekből emelkedett ily magasra, mely alant szivacsos kötömegekké volt már fagyva, míg tetején tüzokádó repedések hányták oldalaira az égő hamut, és hullámzó érczolvadékok; a középső torok mélyéből izzó kövek és süvöltő lángoszlopok lövelltek fel a magasba.

A tudós a gyönyörtül elragadtatva állt meg ott és körültekinte. Feje fölött, mint egy kis kerek kéményen át látszott a távol hagyott ég, barnaveres füsttől elhomályosítva; körülle a meredek bazalt falak ragyogtak a tündérien borzalmas világítástól; lábai alatt érezte reszketni az izzó talapot a föld gyomrában forrongó hatalmas

elem küzdelme miatt; és itt is Isten lakik, és a tudós itt is a természet nagyságát bámulja, s ha szive reszket valamitől, az az elviselhetetlen gyönyör miatt van.

E pillanatban egysíma kar fonódék vállalai körül; Olani Róa volt az.

És a mint a tudós a szép leány szemébe nézett; még nagyobb tüzet, még fölségesebb lángokat látott abban, mint a minöket eddig tanult bámulni. Hogy a tudósok olyan későn tanulják ezt meg!

— Ez itt előttünk Pele királyi széke; szólt hozzá Olani Róa; az ő kívánsága volt az, hogy előtte egy férfi csókoljon meg egy nőt, akkor ő megfog nyugodni.

A tudós fiatal volt s nagy tisztelője az istenek kívánatainak: kebléhez szoritá a leányt s ott a földalatti lángok színe előtt megcsókolá annak ajkait és úgy találta, hogy van valami, a minnek forróságát Celsius hőmérője már nem bírja mutatni.

— Most siessünk vissza, mert éjszaka lesz, s odafenn nyugtalanul várnak.

Azon az úton, melyen alájöttek, kellett ismét visszatérniök. Oláni Róa többször tekintgetett most vissza a tudósra, mint lejövetkor, s léptei nem voltak oly bátrak többé.

Már elérték azt a karzatot, mely a kénzátonyig vezet; már látható volt lábaik nyoma, mely a puha hamuban hátramaradt, midőn Oláni Róa, a mint ismét visszafordult a férfi felé, hogy lángoló szemei az övével találkozzanak; vigyázatlanul félre lépett a keskeny bazalt párkányról, s mire kísérője hozzá kaphatott volna, menthetlenül alábukott a százöles mélységbe. Alant ropogó látatenger forrott; — még csak meg sem látszott rajta egy percz mulva, hogy egy ember hullott bele.

A párkányon álló hindúk látták Oláni Róát lebukni s fájdalom ordításuk áthangzott a tüzek ropogásán. A tudós néhány perczig elkábultan állt azon a helyen, honnan Oláni Róa eltűnt, azután nehéz kebellet sietett a lábnyomokon vissza.

Mire a párkányzatra egyedül visszaért, éjszaka volt már; az ősz tabu két sebet hasítva arczán a gyász jeléül, szomoruan ült a földön, körülötte a többi tabuk és fejedelmi vezérek.

— Voltál-e Pele királyi széke előtt? — kérde könyjeit letörülve a tudóstól.

— Onnan jövök.

— Megcsókolta-e őt?

— Igen.

— Akkor Pele megnyugodott — szolt az öz tabu felkelve s társaihoz fordulva : — de Oláni Róát áldozatul kérte, mert egy idegent csókolt meg.

Azzal aztán arcra borultak valamennyien s elkezdtek valami egyhangú gyászdalt üvölni Pele engesztelésére s Oláni Róa siratására.

A tudós ott állt a kráter felső párkányzatán; éj volt már; köröskörül holt, léttelen természet, alant száz meg száz égő láng eleven tüneménye, a

nyughatatlan csúcshegyek nagyszerű tüzjátéka, koronás tűzoszlopok, millió szikrák fellegei, a szikláról sziklára omló tűzpatakok szétfeccsenő tűzcseppjeikkel, mik a völgyekben égő tavakká gyűlnek össze, a hol a hullám úgy szökell, mint a széltől paskolt tenger; az enyészetes bömbölés a világitó kráter fenekén a hullámzó tenger alatt; s fenn a tiszta néma csillagos ég. . . . És a tudós arról a csókról gondolkozott, a mit Oláni Róa korallajkai nyújtottak.

Mint kapitány uram.

Panaszt tett egy paraszt a kapitánynál, hogy ötet megverte egy katona. A paraszt nagy termetű izmos ember volt, a kapitány pedig alacsony vézna ember. — Nincs az én századomban egy ember is a ki kenddel birna, hogy van hát, hogy mégis megverte kendet? — „Könyörgöm alássan vitéz kapitány uram! nem is dülkedtem én vele, hanem csak álltam hogy ütött, mert ha én is hozzá láttam volna a veszekedéshez, majd elbántam volna én vele úgy, hogy koldusnak se lett volna jó, mert hiszen csak olyan kis semmitem ember volt mint kapitány uram“

Mi az a kevés idő?

Egy kevés hitelű ember meglátogat egy jó módút.

— Adjon kegyelmed nekem, vagy száz forintot *egy kevés időre*.

— Adok biz én, szívesen adok *egy kevés időre*, hogy ne adnék, tessék : tíz, husz — — száz forint. — Ezennel le olvassa a tenyerébe. Az ember már örült és zebbe dugta a pénzt, gondolván : ezt is a nagy harang fizeti meg, mint a többi.

Beszélgettek ott egy jó fél óráig, egyszer csak elkezd a kölesző : —

— Adja csak kend vissza azt a pénzt, hadd olvaszam még meg egyszer, mert nekem úgy tetszik, mintha csak 90 forint volna.

Emez minden gyanu nélkül visszaadja a pénzt, s miután az meggyőződött róla, hogy csakugyan 100 forint, visszatette a fiókba.

— Adja ide hát kegyelmed azt a pénzt, ne tegye el — szolt emez siralmas hangon.

— Hiszen csak egy kevés időre kérte kend : volt már kendnél *egy kevés ideig*.

Tavaszi tél.

Becsülöm a tavaszt nagyon,
Mint hogy sok virága vagyon;
De a drágalátos télnek,
Azért nyomába se léphet.

Virágot hoz völgyön hegyen?
— De a tél meg sonkát terem;
Nyilának a százsorszépek?
— De hát a kolbász mit vétett!

Tavaszzal — azt se tagadom —
Madár dalol a gallyakon,
S multság van a bokorban,
— De télen meg disznótör van!!!

Hogy lehet az!?

Hogy lehet az hogy az ember
Mindent megehet,
A mit csak a szája kíván
A mit csak szeret; —

És még is a feleségét
Meg nem eheti,
Pedig milyen rettenetes
Nagyon szereti!?

Kuthen.

GYALOG LÓFUTTATÁS

vagy is :

Szerkesztők pályaversenye az irodalmi gyepen, előfizetővadászattal összekötve : tartatni szokott december 1-től 16-ig.

A saison élvezetei közé tartozik e hónapban a rókavadászaton és az agárfuttatáson kívül, különösen az előfizetővadászat. Mint tudjuk, ez a Snepf-spécies leginkább decemberben szokott csoportostul megjelenni az erdőkön; ilyenkor tehát az ügyes vadászok nagyszerű előkészületeket tesznek e nemes vad fogadására, részint hálóval, részint léppel; némelyek hajtóvadászat útján mások csalétekkel, sőt vidravassal és farkasveremmel is. Mi folyvást vártuk, hogy a vadász és versenylap majd csak közli ezen hirhedett vadászat ismertetését; de már látjuk hogy nem vág bele; hát csak szépen elveszszük az orra elől.

Első módszer : *a gavalléros előfizetővadászat :*

„Uraim; nem azért lépek elő, mintha nagy szükségem volna előfizetőkre; hanem csak az általános óhajtásnak akarok megfelelni, mely en-

gem választott kielégítőjének. Rég szükségét látom olyan lapnak, mely elegans emberek számára legyen írva s azért erre a lapra paraszt ne fizessen elő, mert annak nem való. Mi csak noble emberek számára irunk. Lapunk azért nem is olyan olcsó mint a többi komisz lapok; a kinek kedve van meglátni a programot, oda van tűzve a hátunkra, elolvashatja. Ismételjük, hogy csak előkelő emberek pénzt fogadjuk el.“

Ez nagy hatást szokott eszközölni. Ki ne akarna előkelő ember lenni tíz forintért? nagyságos czimmal nyomtatott keresztökötés alatt kapni ujságot a postán? Csalhatatlanul elejt ezer előfizetőt.

Második faj : *a hazafias előfizetővadászat :*

„Nemzetem! Mi a nemzet élete? a nyelv; mi a nyelv fentartója? az irodalom; mi képviseli az

irodalmat, az én ujságom : tehát vegyétek az én ujságomat. Van ugyan még egynehány hirlap a világon : de azok mind nem érnek semmit, azok mind elkorcsult nemzedék idéetlen szüleményi; a ki azokat olvassa, az hazaáruló; én vagyok egyedül a derék ember, a hogy azt már sokszor volt szerencsém kimondani : azért tehát éljen a bor és a fehér czipó! mert nincs jobb étel a töltött káposztánál!“

Az ilyen felhívás aztán nem téveszti el a hatását; ki merne annak ellentmondani, hogy a töltött káposzta jó? ki ne akarná jó hazafiuságát bebizonyítani. Bizonyos a kétezeröttszáz előfizető.

Harmadik rendben jön : *a szerénységes előfizetővadászat* :

„Mély tisztelettel közelítünk a tisztelt közönség elé, jól tudva, hogy érdemeink csekélyek, de annál nagyobb a közönség kegyes elnézése. A mi gyöngé erőnkől tellett, azt eddig is megtettük, s ezentúl is éjjelünk nappalunk a közönség óhajtságainak megközelítésére leend feláldozva; ha volt hatása lapjainknak, azt egyedül munkatársainknak tulajdonítjuk, s minden dicsőséget ő közöttük osztunk fel; magunknak semmit sem tart-

ván meg, mint az előfizetési díjt, mely, hogy nagyobb számra kerekedjék az idén, mint tavaly, legszerényebb óhajtságunk. Maradunk a tisztelt közönségnek főhajtó szolgálói; ezer bocsánatot kérünk az alkalmatlanságért.“

No — ez is csak ér valamit, öt-hatszáz ember megszanja a szomorúságát, minthogy olyan szépen tud kérni az Istenadta s önkényt belemegy a csapdába, s ha sovány kosztra talál, nem zúgólódhatik, mert hiszen a hol a szerkesztő olyan rettenetes szerény, ott illik a közönségnek is szerénynek lenni.

Negyedik módja *az előfizetővadászatnak trombitával* :

„Ide népek billiói! tridra tradra! Itt kapni minden szépet, jót, verset, novellát, cifra bábót; rébuszok kitalálóinak praemiumot; előfizetőgyűjtőnek tavalyi naptárt, papiros medaillont; szép előfizetőnének ingyen házassági hirdetményi, bálkirályné nevét; a ki meghal nekrologot; híres férfiak arczképeit, kötömustrát, babaruhát; orvosok itt ajánlatnak, marhaporok hirdettetnek, rossz munkák megdicsértetnek, kisedet költők ápoltatnak; az egész ujság pediglen adatik ingyen mindenkinek, a ki a mellékletekért beküldi

a tiz forintot. Üssed, fújjad! Csindaratta, bummarattal! . . .“

Ennek van aztán hatása! Minek volna ha ennek sem?

Ötödik módja e nemes vad elejtésének rohammal, szemközt támadva :

„Állj meg! ki vagy? mi a neved? van-e már ujságod? nincsen? itt van, fogjad. Hol a tárczád? Ide vele? Hány évre kell? Egyre? kettőre, háromra? Magadnak? vagy fiadnak is? van leányod, öcséd, hugád, bátyád, nénéd? jó lesz nekik; mindnyájának praenumerálj. Ne szaladj! Foglak. Utánad szaladok. Elesíplek. fálnak szoritalak, el nem eresztelek; megzalogollak. Ha szereted a békességet, add meg magad; mert én beveszlek ostrommal, mint Sebastopolt; kiéheztetek, kibombázlak; megszőktetek a vármegyéből, a kerületből, a birodalomból, a mig le nem teszed a váltságdíjt. Így ni. Szívesen, máskor is; már most odább mehetsz.“

Sok embert meglehet úgy ijeszteni, a ki félti az életét s fegyver nélkül bátorkodik kimenni az utcára, mikor előfizető fogdosás van.

Hatodik módszer a bohókás előfizetővadászat:

„Alászolgája tisztelt publikum. Ugy-e bár én furesa gyerek vagyok? Neveessenek rajtam egy kicsit, kérem. Kivánják, hogy bukfenctet vessek? vagy az orromon balanczirozzam a programmat? Én azt is megteszem. Kivánják, hogy nyérítsek és prűszköljek? Mindig kész vagyok rá. Lám, én csak azon törekszem, hogy önöket megnevettessem; neveltessenek meg önök is azzal, hogy tegyék fel magukat a postára.“

Ezt a nemét a vadászatnak is próbálták már sokan; a mi rendesen vagy nagyon jól succédál, vagy sehogy sem.

Hetediknek jön a komoly előfizetővadász :

Mély megvetéssel tekint alá a szomszédokra, milyen haszontalan emberek ezek mind. Egyedül ő van hivatva az irodalmat megmenteni. Ezt meg is teszi s a közönség hibája, ha nem akar rá hallgatni. Fennsőbbsege magas érzetében elégnék találja arra a bibliothekára hivatkozni, a mit ő már végig olvasott s egyszer ha megharagszik, mind elmondja, hogy mit olvasott belőle? csakhogy mennykö sokáig enged rá váratni, hogy mikor haragszik hát meg? Egyébiránt előre szemébe mondja a közönségnek, hogy még most a közönség éretlen arra, hogy őt megérthesse, és felfoghassa.

Meglehet hogy igaza van a nagy férfinak, hanem annyi bizonyos, hogy nagyon rossz lesbe ült vadászni; ott „vad nem tűn ki.“

Végre szalad leghátul az *élhetetlen előfizető-cadáss* :

„Megálljanak kérem alássan! megálljanak! ne

kezdjék még a hajtást! Én még nem vagyok készen! Ugyan kérem, ki ad nekem ötven pengőt post festára, hogy szétkülldhessem az előfizetési iverimeimet?“

De iszen te szaladhatsz már!

ÁRVA FIU KESERVEL.

(1858. dec. 20-án.)

Ad utám: „Soha sem vétettem Székes-Fehérvárnak,
Még is bejutottam lovas katonának.“

Kenyereimnek javát immáron megettem,
Harmincz és egynehány év maradt megettem.
Kopaszul a tarkóm, szürkül a szakállam,
A honestas lassan beköszöntget nálam;
Ilyenkor a honor elkelne már szépen,
Még is érdemelném, tudom én azt régen,
Vártam is rá régen, hogy majd mostan — hm, hm.
Engemet is — hm, hm — tán csak még is — hm, hm.
Pedig nem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Pedig de kívántam, az Isten is látja:
Miként menyegzőjét a szerelmes mátká.
Boldogított volna egész életemre,
Ha egyszer megkapom, soha nem vetem le:
Hordozom magammal, vele alszom éjjel.
Csak a halál karja szakít minket széljel.

Mindig csak a felől ábrándoztam, hm, hm,
Hogy legalább — hm, hm — levelező — hm, hm.
Soha sem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Pedig tudom jól, hogy érdemem is van rá,
Vidéki levelet két izben irtam már;
Viseltem ókulárt, könyvek között háltam,
Magyar muzeumra is praenumeráltam
S a hányszor az úri-utczán végig mentem
A Trattner-ház előtt kalapot emeltem.
Úgy tiszteltem, mintha magam is ott hm, hm.
Kis gyűlésen hm, hm, nagy gyűlésen hm hm.
Soha sem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Óh pedig be híven megszolgáltnék érte,
Soha hivebb kebel e rangot nem kérte;
Minden felolvasást ott hallgatnék végig,
Nem érteném bár, de magasztalnék égis.
Semmi ujítással nem orcáztalankodnám,
Szavazatom mindig a többséghez adnám.

Keresni kellene az ily embert hm, hm,
A ki olyan — hm, hm — mint a milyen — hm, hm.
Soha sem vétettem a nagy Intrikusnak,
Még sem jutottam be akademikusnak.

Pedig hát az nékik mibe került vóna?
Az a kándidálás? az a kis diploma?
Az az egy karosszék — akárhol a falnál,
Az a két arasznyi hely a zöld asztalnál?
Egy kis kalamáris, egy tubákos pikszis,
Aztán rámondhatták volna : „fiát piscijs!“
De nem zugolódom, nem hánykódom — hm hm,
Mert még utóbb hm, hm — megharagu . . . hm, hm.
Majd kedvében járok a nagy Intrikusnak,
Tán csak becsusszanok akademikusnak.

A napszámos.

Köztudomásu, hogy az előtt a jobbágy ha robotba ment, a legroszabb tüzkövét és aczélát vette magához, hogy a tüzkiütéssel is több időt megtakaríthasson.

Egy ilyen tempora dolgozó robotost sokáig nézett a földesúr. Végre megszólítja :

- Ugyan János, látott-e kend valaha csigát?
- Hogy ne láttam volna nagyságos uram! láttam biz én!
- No akkor bizonyosan szembe találkozott vele, mert utól ugyan tudom nem érte volna kend.

Nagy purismus.

Tiszta magyar városba küldték a német szülők fiokat tanulni, czélozván egyszersmind a magyar nyelv el-sajátítására is; megkérték e czélből a tanítót, hogy ne engedjen neki másképp mint magyarul beszélni. Törje a hogy tudja. A tanító nagy buzgóságában nem csak a fiúnak adta ki az erős tilalmat, hogy németül egy szót se szóljon, hanem tanulóársait is felkérte, hogy mihe-lyest egy szót szól is németül, adják azt föl neki.

Kevés idő mulva rohan be hozzá egy fiu :

- Tanító uram, Rudolf németül szólt.
- Mit mondott? — kérdi a tanító.
- Azt mondta hogy „áhá!“
- Hát hogy kellett volna azt magyarul mondani?
- Ugy hogy „ühüm“.

Figyelmeztetés. Jelen számunkkal az Üstökös első folyama be van fejezve : a jövő évi elő-fizetés díja, egész évre 6 forint pengő vagy 6 forint 30 kr. austr. értékben. — Egy évharmadra : január—ápril 2 frt. pengő vagy 2 frt. 10 kr. a. é.

Minthogy lapjaink is bélyeg alá esnek s így sok fölösleges példányt nem nyomat-hatunk, kérjük t. előfizetőinket, hogy megrendeléseiket ne tegyék igen későre.

Az Üstökös szerkesztősege.

Milyen itallal melegítheti föl magát télen az ember?

Mult télen egyszer Pestről Bécsbe a vasuton utaz-ván, ugy tetszett a sorsnak, hogy olyan waggonba jus-sak, melyben egyetlen egy árva ismerősöm sem volt. A néma csendet félbeszakítá egy velem átellenben ülő fér-fiu, ki a nagy hideg ellen panaszolkodván, azzal fejezé be beszédét, hogy bizony jól esnék az embernek, ha egy pohár arakkal fölmelegíthetné magát.

A 2-dik utas egy csésze meleg theát ajánlott.

A 3-dik egy pohár hegyaljai bort.

A 4-dik egy pohár pezsgő bort.

Az én simára borotvált arczu szomszédom pedig ránczba szedett szemöldökkel fontos arczot vágván, ek-képen nyilatkozott :

— Ha én fázom s föl akarom melegíteni magamat, akkor betérek bármely sörcsarnokba, a pinczér vagy pinczérné által hozatok egy pohár sört, azt ő elém teszi az asztalra; én a jobb karomat fölelelem s ugy fogom meg a poharat, hogy fölkarcsontom, alkarcsontommal egy 45 fokú szög-t képez; a telt poharat számhoz teszem, annak tartalmát vizirányosan a számba öntöm, azután pedig függélyes irányban lenyelem.

Kérdés : miféle nemzetiségü emberek lehetnek a Nr. 1, 2, 3, 4, 5. véleményadói.

Csak hogy igaza van.

— Most igazán oly sötét van, hogy ha pofon ütnék az embert, soha se tudná meg ki volt — jegyzé meg egy valaki, midőn utczára nyíló ablakán kikönyökölve a sötétbe bámult. E szavakra úgy ütik őt képen, hogy a szeme is szikrát hányt, s e szavakat hallja a sötétségből: „Igaza van az urnak.“

A ki nincs itt.

Keresett valakit az egyházi, a kivel fontos beszélni valója volt, s bedugta fejét a gyülesterem ajtaján is, s egy szót sem szólt csak szétnézegetett.

— Kit keres kend? — kérdé egyik présbyter.

— Engedelmet kérek alázatosan, egy *becsületes em-bert* keresek; de látom, hogy nincs itt.